

Copyright © Мирјана Девић, 2023

Illustration copyright © Милена Виторовић, 2023

Copyright © 2023 овог издања, ЛАГУНА

Мирјана Девић

ДОБРИ СВИТАЦ

Илустровала
Милена
Виторовић

мала лагуна

Мојој Нини

Садржај

Бубамара са грешком	7
Добри свитац	8
Необичан брак	11
Плашљива мачка	13
Скакавац	15
Уображена овца	16
Стонога у проблему	18
Оглас	19
Необичан вук	20
Опасан мрав	23
Радови у шуми	24
Гица чистуница	26
Ђуран звезда	28
Мага балетан	30
Поспана сова	33
Мојој Нини	34
<i>Биографија</i>	35

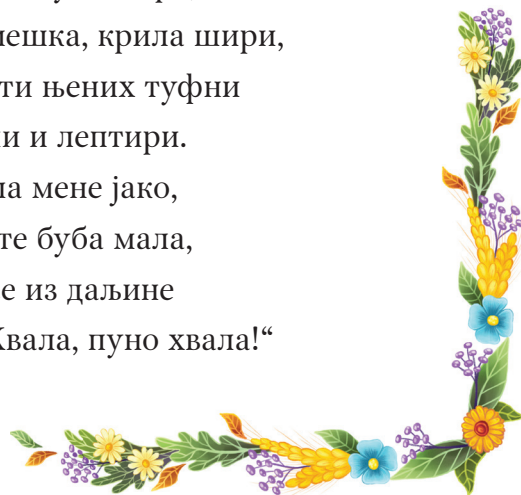

Бубамара са грешком

Испод листа, у тишини
чуло се да неко плаче.
Пришао сам мало ближе,
плакање се чуло јаче.
Шта то видим, боже мили,
да л' ме ово око вара?
На клупи од маховине
плаче мала бубамара.
– Маро мила, ма што плачеш,
кажи, бубо, шта је било?
Кроз плач мала Мара прича:
– Флекаво ми свако крило!
Види, друже, ове флеке,
црне тачке на све стране,
ах, судбино ти бубећа,
што морам да имам мане?
Што нисам кô друге бубе?
Као мува, пример дајем,
па ми крила увек чиста
и сијају дивним сјајем?
– Стани, Маро, дај се смири,
какве флеке, лудо једна?

Па баш зато што си таква
напросто си изванредна!
Нико такве флеке нема
ма на целом овом свету,
лепша буба не постоји
ни на земљи, ни у лету!
Брише сузе мала Мара:
– Стварно мислиш да сам лепа?
– Стварно мислим, па погледај,
ниси ваљда буба слепа?
Свака туфна тако складно
на твом малом плашту стоји,
а знаш добро ко плашт носи:
све јунаци и хероји!
Обрисала сузе Мара,
па се смешка, крила шири,
на лепоти њених туфни
завидели и лептири.
Загрлила мене јако,
па одлете буба мала,
а дуго се из даљине
чуло: „Хвала, пуно хвала!“

Добри свитац

Неће са мном да се друже,
кажу да сам чудан много,
а ја, ето, учинио
све до мене што сам могао.
Тражио сам батерије
или неко дугме мало,
да угасим, ал' не вреди,
све на мени је сијало.
Када ноћу жмурке играм
са гусаном или петлом,
сви ми вичу: „Ајде, свитац,
угаси већ једном светло!“
Ја се трудим, из све снаге,
кад другима то не прија,
али шта ћу, мој стомачић
упорно и даље сија!
Немам с киме да се играм,
таквог друга нико неће,
што светли на игралишту,

е, баш нешто немам среће.
Летео сам тако тужан
докле год се светло пружа,
кад, одједном, усред баште
налетех на старог пуџа.
– Дедер, сине, добри, мили,
дођи мало са мном сести
да посветлиш док прочитам
поподневне вести.
Очи су ми врло старе,
а изгубих наочаре.
Сео сам крај старог пуџа
и сијао пуним сјајем,
осећам да јаче сијам
када себе више дајем.
Чита старац па ми каже:
– Баш си лепо васпитан,
а са сваким ко је добар,
и ноћ сија као дан!

КАА

КРА

КРА

КРЕ

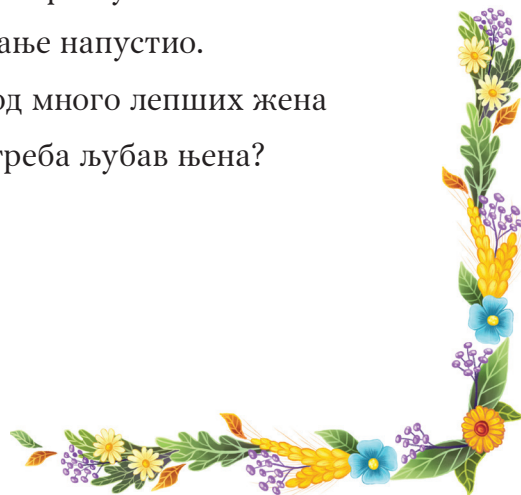

Необичан брак

Да л' је неко читò вести?
Ја од шока морам сести!
И шећер са водом пити,
па ћу ваљда боље бити!
Читам вести из мочваре,
ставила сам наочаре,
проверила пет-шест пута.
Нисам луда.
Лепо пише:
Данас жайца оженише.
А невеста?
Јао, мени!
Шта нађе у таквој жени?
Нит' је лепа, згодна није,
из бокала воду пије.

Сва је танка и висока,
па све гледа испод ока.
Надобудна, чак и дрска,
ноге су јој као трска!
Ал' се жабац заљубио,
па је брзо запресио
и данас венчање било –
е, то ме је зачудило.
Заплакала жапцу мајка,
схватила је ко је снајка.
И тата се растужио
и венчање напустио.
– Зар од много лепших жена
да ти треба љубав њена?

Ником није јасно било
шта ће жапцу њено крило,
па заједно очи боду –
оженио жабац РОДУ!
Роду жабац пољубио,
па је свима поручио:
– То је љубав, шта ви знате,
не знате да уживате.
Загрљени крај локвања
остали су до свитања.
Сада рода, кажу људи,
да крекеће баш се труди.
А и жабац сад се мења,
уписао курс летења.
Све се може кад се воли,
не уче нас то у школи.
Шта је после свега било,
то је сада прича дуга,
испричаће нам младенци
кад се врате с југа.

Плашљива мачка

Ојој-јој, ојој-јој,
облива ме хладан зној!
Напољу је пао мрак,
а мене све више страх!
Страх ме кад је лоше време
па ветар да хучи крене,
страх ме када муња сева,
ни да писнем, ни да зевам.
Кад у ноћи хучи сова,
најежи се мачка ова,
па плашљиво скривам лице,
тек провирим кроз шапице.
Водили ме код лекара
да пронађу ко страх ствара,
бежи доктор у моменту,
не сме прићи пацијенту.
Није ме ни прегледао,
само гласно повикао:
„Јао, јао!“, па је пао.

Кажу да је стварно чудно
што се плашим узалудно.
Снега, кише, свега, свачег,
чак и миша мало јачег.
Спадам ја у чудне мачке,
сав некако наопачке.
Малопре ми објаснили
што сам чудан, брате мили.
Рекли су ми:
– Да ли знаш
којој врсти припадаш?
Зашто страх твој није здрав?
Па зато што ти си ЛАВ!
Повелика ти си маца
и у џунгли главна фаца!
Па је чудно, питај људе,
да лав кукавица буде!
Шта је – ту је, ја им рекох,
па од страха тад утекох.

